

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **S. M.**, narozený X,
státní příslušník X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-115/BA-BA02-BA06-Z-2026 ze dne
30. 1. 2026,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-115/BA-BA02-BA06-Z-2026 ze dne 30. 1. 2026 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 85 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

1. V této věci se soud opět vyjádřil k tomu, zda je možné zajišťovat občany Ukrajiny za účelem *prima facie* neproveditelného vyhoštění. Zároveň se vrátil i k otázce, jaký projev vůle plyne z formuláře žádosti o mezinárodní ochranu.

I. Řízení před žalovaným

2. Žalobce byl dne 28. 1. 2026 zajištěn za účelem správního vyhoštění. Dne 29. 1. 2026 podal v zařízení pro zajištění cizinců formulář žádosti u udělení mezinárodní ochrany.
3. Rozhodnutím ze dne 30. 1. 2026 jej žalovaný zajistil podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť dospěl k závěru, že je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Dobu zajištění žalovaný stanovil na 110 dnů s tím, že po této době lze předpokládat nabytí právní moci rozhodnutí o mezinárodní ochraně.
4. Podle žalovaného je žalobce evidován v Schengenském informačním systému (SIS) s platností do 7. 1. 2031 a zadávajícím státem je Slovinsko, kde byl žalobce ve vězení 1 rok a 9 měsíců za převádění osob. Do České republiky znovu přicestoval cca před 14 dny, když jej pustili z vězení. V České republice ale již dříve pobýval, přičemž zde byl rovněž pravomocně odsouzen za převádění osob. Měl zde udělenou dočasnou ochranu, která mu ale ke dni 30. 9. 2024 zanikla. Dle svých slov měl udělenou dočasnou ochranu na Slovensku. Žalobce není v České republice nikde hlášen k pobytu. Nemá žádné finanční prostředky, které si ani není schopen legální cestou obstarat. Nelze tedy očekávat, že by byl dostupný pro účely pobytových kontrol nebo že by plnil povinnost hlásit se na policii. Povinnost setrvat v pobytovém zařízení otevřeného typu by neuposlechl, což lze dovodit z jeho předchozího protiprávního jednání.
5. Podle žalovaného tedy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až v reakci na zajištění ze strany policie a hrozbu nuceného návratu do vlasti, jinak by pro to neměl důvod. Možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu žalovaný vyloučil právě pro předpokládatelný nedostatek spolupráce žalobce se státními orgány.

II. Řízení před soudem

6. Proti rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu není pouze zabezpečit jeho účast v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečit jeho dostupnost pro případný výkon rozhodnutí o vyhoštění. Žalobce je občanem Ukrajiny. V jeho případě je tedy dána překážka vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců (ruská invaze na Ukrajinu). Žalobce měl také za to, že žalovaný měl přistoupit k uložení zvláštních opatření. Žalobce uvedl již v řízení před policií adresu ubytovny, na které se mohl zdržovat. Podle žalovaného nicméně žalobce neprokázal své oprávnění na adrese pobývat nájemní smlouvou. Tento požadavek však ze zákona nevyplývá.
7. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou. Případná možnost realizace správního vyhoštění žalobce byla řádně zkoumána. Námitky týkající se neuplatnění zvláštních opatření považoval za účelové.

III. Procesní úvahy soudu

Rozsah přezkumu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

8. Podle závěrů rozsudku Soudního dvora EU ve věcech C-704/20 a C-39/21 *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* ze dne 8. 11. 2022 se krajský soud nemůže omezit na přezkum zákonnosti rozhodnutí o zajištění v mezích žalobních bodů. Musí přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem.
9. Těmto závěrům Soudního dvora je třeba rozumět v tom smyslu, že krajský soud není vázán žalobními body (výjimka z § 75 odst. 2 s. ř. s.) a nad jejich rámec zohlední skutkové a právní otázky, které v řízení *vyšly najevo*. To jsou otázky, které vyplynuly z obsahu spisu, popřípadě z průběhu řízení, byť třeba na základě aktivity soudu. Oproti tomu soud není oprávněn bez omezení vyhledávat a ověřovat každý možný důvod nezákonnosti a verifikovat každou jednotlivou rozhodnou otázku. Přezkumná povaha řízení a zásadní uplatnění projednací zásady vyplývající z použitelného vnitrostátního práva stále (ještě) odpovídají požadavkům Soudního dvora.
10. Krajský soud v Plzni tedy souhlasí se závěry Krajského soudu v Brně vyjádřenými v rozsudku č. j. 34 Az 36/2022-32 ze dne 21. 11. 2022, č. 4439/2023 Sb. NSS *po jejich doplnění o podstatné hledisko*: správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění cizince, *pokud v řízení vyjdou najevo*.
11. Otázkou, která zjevně v řízení vyšla najevo, byla otázka podání žádosti o mezinárodní ochranu a otázka účelnosti zajištění žalobce za situace, kdy *a priori* nelze předpokládat, že bude fakticky vyhoštěn do země původu. Obě tyto otázky byly totiž opakovaně řešeny v rozhodovací činnosti Krajského soudu v Plzni, takže jsou soudu i žalovanému známy z jejich úřední činnosti (obdobně srov. rozsudky KS v Plzni č. j. 35 A 15/2024-51 a 35 A 17/2024-44 ze dne 19. 6. 2024).

IV. Posouzení věci

12. Žaloba je důvodná. Ve věci sice byly formálně dány důvody se domnívat, že žalobce podal formulář žádosti o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění a že mírnější opatření nebudou účinná. V poměrech souzeného případu však nebyl důvod se domnívat, že vyhoštění žalobce je reálné. Za toho stavu zajištění nemohlo plnit svůj účel zajistit přítomnost žalobce právě pro výkon vyhoštění. Obdobně zdejší soud rozhodl již v rozsudku č. j. 35 A 20/2025-44 ze dne 26. 9. 2025 a nemá důvod se od tam uplatněného názoru odchýlovat.
13. Žalovaný zajistil žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona azylu. Podle tohoto ustanovení může Ministerstvo vnitra v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Podání žádosti o mezinárodní ochranu

14. První podmínkou zajištění žalobce bylo podání žádosti o mezinárodní ochranu. Její podání nebylo ve věci sporné, účastníci se na jejím podání shodli. Shodou účastníků na skutkovém stavu však soud není vázán (§ 120 odst. 3 o. s. ř.), a není vázán ani jejich shodným právním názorem.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

15. Formulářová žádost žalobce o mezinárodní ochranu je v zásadě stejná jako žádost, kterou Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Azs 419/2019-49 ze dne 8. 2. 2021 označil jako listinu, z níž neplyne projev vůle cizince hledat v ČR ochranu. Tato skutečnost je soudu známa jeho úřední činnosti: vyřizující soudce soudil věc sp. zn. 17 A 205/2019 přezkoumávanou právě rozsudkem č. j. 5 Azs 419/2019-49 a zároveň touto žádostí provedl dokazování i pro účely rozhodnutí ve věci sp. zn. 35 Az 3/2023.
16. Že z formulářové žádosti o mezinárodní ochranu může neplynout projev vůle cizince žádat v ČR mezinárodní ochranu potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Azs 366/2023-34 ze dne 13. 6. 2024 za podmínky, že v řízení jsou řešeny *shodné otázky a okolnosti vyplnění žádosti, postavení cizince i jeho jednání* byly v zásadě stejné (zejm. odst. 32–34 cit. rozsudku).
17. Jde o právně aplikační úvahy – subsumpci zjištěného skutkového stavu do hypotézy právní normy – které jsou precedenčně relevantním *právním názorem*, nikoliv skutkovou ojedinělostí (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 2 Azs 340/2017-72 ze dne 14. 8. 2018, č. 3820/2019 Sb. NSS, odst. 18). Soud se proto zaměřil na to, jak žalobce podal formulář žádosti o mezinárodní ochranu.
18. Relevantní listiny v nyní souzené věci žalobce jsou prakticky stejného obsahu jako listiny ve věci souzené pod sp. zn. 5 Azs 419/2019. Oba cizinci byli poučeni o možnosti podat žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany a oba cizinci následně vyplnili shodný formulář žádosti „*Žádost o udělení mezinárodní ochrany dle § 3 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění*“. Tento formulář byl v obou případech vlastnoručně vyplněn a podepsán patrně ze strany cizinců, stalo se tak v jazyce, kterým se cizinci dorozumí. V obou je datum vyznačeno razítkem. Jediný rozdíl mezi formuláři spočívá v tom, že nynější žalobce podepisoval dvojjazyčnou listinu, kdežto žalobce ve věci sp. zn. 5 Azs 419/2019 podepsal listiny dvě (českou a cizojazyčnou). Co se týče okolností vyhotovení žádosti, obě byly vyhotoveny v zařízení pro zajištění cizinců poté, co byli cizinci po zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců standardně poučeni o možnosti podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Následně oba cizinci brojili žalobou proti rozhodnutí o zajištění.
19. Skutkový rozdíl mezi nynější věcí a věcí souzenou Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 Azs 419/2019 spočívá pouze v tom, že nynější žalobce použil „sloučený“, dvojjazyčný formulář, vyplnil v něm místo svého narození a podle svého prohlášení rozumí i českému jazyku. Pro posouzení *existence projevu vůle* hledat v ČR mezinárodní ochranu jsou však tyto skutkové rozdíly bezvýznamné.
20. Nynější věc se proto skutkově i procesně shoduje s věcí souzenou Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 Azs 419/2019. Za toho stavu se musí shodovat i právně aplikační závěr: ani žádost nynějšího žalobce nelze hodnotit jako projev vůle cizince hledat v ČR ochranu ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o azylu. Žalobce tedy *nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců*, a proto vůbec nebyly splněny podmínky § 46a odst. 1 písm. e) zákona azylu pro jeho přezajištění do režimu zákona o azylu.
21. Absence žádosti o mezinárodní ochranu jako vstupní podmínky pro přezajištění sama o sobě odůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že hmotněprávní

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

úvahy žalovaného jinak ob stojí s výjimkou posouzení důležité otázky proveditelnosti vyhoštění na Ukrajinu, soud se jimi i tak zabýval:

Podání žádosti pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění

22. Druhou podmínkou je existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
23. Pro naplnění důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu postačí zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána *pouze* s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání, nebo je pozdržet (k významu slova „pouze“ srov. rozsudky KS v Plzni č. j. 17 A 121/2019-74 ze dne 24. 7. 2019, odst. 26–27; č. j. 35 A 27/2024-25 ze dne 5. 9. 2024, odst. 13–14): skutečnost, že žadatel uvádí skutečnosti, které mohou být při meritorním posouzení shledány azylově relevantními, zajištění nevylučuje. Vážně míněná žádost o mezinárodní ochranu podaná v zajištění zůstává „pouze“ účelovou, jestliže z okolností případu (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.) plyne motivace žadatele vyhnout se správnímu vyhoštění (srov. rozsudky NSS č. j. 10 Azs 284/2016-35 ze dne 15. 2. 2017 a č. j. 4 Azs 9/2017-31 ze dne 28. 2. 2017). S přihlédnutím ke znění čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU je tedy nezbytné, aby žádost o mezinárodní ochranu měla účel mařit vyhoštění a představovala tak zneužití práva, nikoliv jeho využití (ke zneužití práva jako podmínice zajištění srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28. 6. 2017 nebo stanovisko generálního advokáta Soudního dvora Evropské unie ve věci C-534/11 Arslan).
24. Dobrověrné podání žádosti o mezinárodní ochranu po zajištění sleduje dva propojené účely: žadatel se brání nucenému opuštění státu jako průvodní jev toho, že zde především hledá mezinárodní ochranu. O zneužití práva je možné uvažovat v situaci opačné, tedy pokud by žadatel usiloval o mezinárodní ochranu pouze za účelem mařit vyhoštění (a nestál o mezinárodní ochranu, případně věděl, že její podmínky nesplňuje), nebo pokud by účel mařit představoval hlavní účel žádosti (žadatel chce vyhoštění zdržet a zároveň spoléhá se na to, že mu mezinárodní ochrana může být i poskytnuta). Skutečnost, že žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, je v takových případech jedním z možných znaků účelovosti, bez dalšího ji však neprokazuje [srov. opět čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Rady 2013/33/EU].
25. V poměrech souzené věci to znamená, že si žalovaný měl učinit konkrétními skutečnostmi podložený závěr, zda existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce svou žádost podal toliko s účelem mařit vyhoštění.
26. To žalovaný dovodil na základě toho, že se žalobce nacházel na území neoprávněně. O mezinárodní ochranu požádal až poté, co vyšla najevo neoprávněnost jeho pobytu a co byl zajištěn. Před orgánem policie uvedl, že mu s výjimkou války nic nebrání v návratu na Ukrajinu. *Prima facie* tedy žalobce netvrdil žádný azylově relevantní důvod [možnou kvalifikaci vážné újmy z důvodu nerozlišujícího násilí v ozbrojeném konfliktu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu soud ponechává stranou, protože žalobce takto svou argumentaci fakticky nevedl].
27. Žalobce tedy žádost o mezinárodní ochranu podal až po zajištění, přičemž z průběhu správního řízení nevyplýval žádný důvod, proč by tak nemohl učinit dříve. Žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

původně neměl v úmyslu hledat v České republice mezinárodní ochranu a učinil tak až poté, co byl zajištěn za účelem hrozícího vyhoštění.

28. Tato zjištění poskytují dostatečnou a konkrétní oporu pro oprávněnou domněnku žalovaného, že hlavním a nejspíš i jediným účelem žádosti žalobce bylo vyhnout se nucenému výkonu vyhoštění, nebo je alespoň ztížit (nešlo ovšem o hrozbu aktuální srov. níže). Jde ostatně o typické důvody odůvodňující rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Neúčelnost zajištění při absenci reálné hrozby vyhoštění

29. Výše soud konstatoval formální naplnění podmínek existence oprávněných důvodů se domnívat, že formulář žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. S ohledem na ukrajinskou státní příslušnost žalobce je však tento závěr upravit v tom smyslu, že v souzeném případě není hrozba vyhoštění žalobce aktuální.
30. V samotném řízení o zajištění nebude žalobce vyhošťován (to je předmětem jiných řízení), takže není mnoho důvodů při zajišťování uvažovat nad tím, do jaké míry bude ono hrozící vyhoštění proveditelné. Tento náhled by patrně bylo možné přijmout ve vztahu k běžným případům zajištění, kde skutečně není věcně ani procesně prostor blíže předjímat proveditelnost vyhoštění.
31. Provedení vyhoštění je nicméně hlavní účel sledovaný zajištěním cizince (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 As 79/2010-150 ze dne 23. 11. 2011, č. 2524/2012 Sb. NSS). To je zjevné ve vztahu k zajištění podle zákona o pobytu cizinců, nicméně platí to i obecně. Obecné závěry týkající se zajištění jako prostředku *ultima ratio* se proto uplatní ať v režimu zákona o pobytu cizinců či zákona o azylu (srov. rozsudek NSS č. j. 9 Azs 41/2019-27 ze dne 11. 7. 2019, odst. 24). Potřebu hodnotit proveditelnost vyhoštění i ve vztahu k zajištění podle § 46a zákona o azylu zmiňují např. rozsudky Krajského soudu v Praze č. j. 57 A 6/2023-18 ze dne 16. 10. 2023, odst. 20; č. j. 49 A 3/2023-13 ze dne 10. 8. 2023, odst. 38.
32. Omezení osobní svobody v nyní souzeném případě má *zajišťovací povahu*, nikoliv pořádkovou či trestní povahu: účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není pouze zabezpečit jeho účast v řízení o mezinárodní ochraně, ale *především zabezpečit jeho dostupnost pro výkon rozhodnutí o vyhoštění* pro případ, že by se toto rozhodnutí stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28. 6. 2017).
33. Není proto možné ignorovat situace, kdy hrozba vyhoštění již od počátku není reálná, a to bez ohledu na výsledek řízení o mezinárodní ochraně. V takovém případě nelze cizince zajistit „pro pořádek“ a vyčkávat až 180 dnů, co se stane. Pokud je vyhoštění *a priori* vyloučeno, nelze je považovat za hrozící ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Zajištění nemůže plnit svůj *zajišťovací* účel a bylo by svévolné.
34. Nyní souzený případ je přesně takový: ve vztahu k žalobci lze bez dalšího a již od počátku pochybovat o tom, že by mohl být vyhoštěn. Žalobce má *prima facie* obecný nárok na dočasnou ochranu i nárok na specifické povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

protože žalobce v minulosti dočasnou ochranu v ČR požíval (podmínky tedy byly v minulosti splněny, zatím nelze předjímat, zda se na něj uplatní vylučovací klauzule podle čl. 28 směrnice o dočasné ochraně z důvodu odsouzení v zemích EU). I bez toho pak obecně platí, že ukrajinští občané nejsou vyhošťováni na Ukrajinu.

35. Ve vztahu k samotnému rozhodování o navrácení (vyhoštění) je totiž jasně judikováno, že ani nelze přijmout rozhodnutí o navrácení státního příslušníka třetí země, pokud je prokázáno, že jeho vyhoštění do země, do níž má být navrácen, je na základě zásady nenavrácení vyloučeno *na dobu neurčitou* (srov. rozsudek SD EU ve věci C-663/21 BFA ze dne 6. 7. 2023). Pokud takové rozhodnutí již bylo přijato, nelze je vykonat.
36. To zpravidla bude zahrnovat i ty případy, kdy návrat cizince do země původu není možný z důvodu probíhajícího mezinárodního konfliktu. V takové situaci totiž lze jen stěží odhadnout, v jakém časovém horizontu by se mohl cizinec do země původu vrátit (srov. rozsudek KS v Brně č. j. 34 A 2/2025-39 ze dne 29. 5. 2025). Přímou ve vztahu k Ukrajině pak správní soudy dosud konstantně uvádí, že bezpečnostní situace na Ukrajině představuje v současné době překážku vycestování státních příslušníků Ukrajiny, a to dokonce i v případech, kdy jim bylo uloženo správní vyhoštění. Státní příslušníci Ukrajiny se s ohledem na probíhající válečný konflikt na Ukrajinu nenavrací (srov. usnesení NSS č. j. 8 Azs 189/2024-69 ze dne 11. 2. 2025 a tam citovanou judikaturu, aktuálně např. č. j. 9 Azs 9/2026-84 ze dne 24. 2. 2026).
37. Za toho stavu tedy žalobce sice formálně naplnil podmínky pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ale tento zajišťovací institut nemůže vést k naplnění svého účelu: je od počátku jasné, že žalobce v dohledné době nemůže být vyhoštěn na Ukrajinu. Provedení vyhoštění tedy vůbec nebylo reálné a zajištění bez tohoto účelu zcela postrádá svůj smysl.

Neúčinnost zvláštních opatření

38. Další žalobní námitky směřovaly proti neuplatnění zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu. Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
39. Napadené rozhodnutí je v tomto ohledu přezkoumatelné, neboť obsahuje srozumitelné a dostatečné důvody pro závěr o nezbytnosti zajištění žalobce. Ve vztahu k tomu soud pouze stručně konstatuje, že žalobce při prvotním kontaktu s policií uvedl, že se zdržuje na ubytovně. Následně ale hovořil o tom, že bydlí po kamarádech v Praze, ale adresu nezná. Neví, zda by se mohl hlásit na policii. Rovněž uvedl, že možná odjede mimo Českou republiku. Jeho odpovědi byly neurčité a v kombinaci s jeho nelegálním pobytem i předchozí trestnou činností v České republice i na Slovinsku zavadaly pochybnost o tom, zda žalobce bude ochoten spolupracovat se státními orgány.
40. Za toho stavu žalovaný nepochybil, když konstatoval předpokládanou neúčinnost mírnějších opatření. V obecné rovině jsou jeho úvahy souladné s tím, co správní soudy judikují setrvale (srov. např. rozsudky NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 119/2018-28 ze dne 7. 2. 2019, č. j. 1 Azs 126/2018-33 ze dne 7. 2. 2019, č. j. 4 Azs

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

105/2017-24 ze dne 14. 7. 2017).

V. Závěr

41. Z uvedených důvodů soud k závěru, že formálně byla dána řada důvodů pro zajištění žalobce § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Základním předpokladem zajištění je však jeho účelnost. Žalobce nemůže být v dohledné navrácen na Ukrajinu, omezení jeho osobní svobody tak neplní svůj základní, zajišťovací účel. To bylo od počátku zřejmé. Zároveň pak z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu nebyla žádostí žalobce o mezinárodní ochranu.
42. Z toho důvodu je rozhodnutí žalovaného nezákonné. Soud je proto zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4. s. ř. s.). Povaha zrušeného rozhodnutí a právní úprava postupu žalovaného však nepřipouští, že by mělo být vedeno nějaké další řízení. Žalobce proto musí být ze zajištění bezodkladně propuštěn [§ 46a odst. 13 písm. c) zákona o azylu].
43. Žalobce měl ve věci plný úspěch proti neúspěšnému žalovanému; má tedy právo na náhradu nákladů řízení, které účelně vynaložil (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.). Náhrada nákladů se skládá z hotových výdajů na poštovní služby ve výši 85 Kč (obálka na č. 1. 8 soudního spisu).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. února 2026

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.